

החוב של העכבר

בלארוס

הסתיו הגיע, והעכבר לא הספיק להכין לו מחסן אספקה לחורף. הוא עבר את כל המחסנים, כל הגרנות, ולא הצליח למצוא מזון. חיפש וחיפש אך לא מצא אף גרעין. מה לעשות? בבית עשרה עכברונים רעבים, הקטנים בוכים, העכברה נוזפת. איך לעבור את החורף? במה להאכיל את המשפחה? חשב העכבר, חשב והחליט ללכת אל הצרצר, לבקש אצלו שק תבואה בהלוואה. בא העכבר לביתו של הצרצר ודופק בדלת "טוק-טוק-טוק!" "מי שם?" שואל הצרצר. "זה אני, העכבר!" "למה זקוק השכן?" "אני זקוק לעזרה. הלווה לי קצת תבואה.

לא הספקתי לאסוף בקיץ ועכשיו כבר ריק בכל מקום. העכברונים רעבים, מבקשים אוכל."

"כן, כן" נאנח הצרצר "החורף ארוך וגם אצלי משפחה גדולה. בקושי אצליח להגיע לאביב."

"אבל תעזור לי, צרצר. נפש טובה לך! אל תעזוב אותי בצרה!" ביקש העכבר "האם תוכל לישון בשקט אם תדע שהקטנים שלי מתו מרעב?"

העכבר ביקש, התחנן ובסוף הצרצר השתכנע.

"טוב, שיהיה, נתחלק במה שיש לנו" אמר "וכמה גרעינים נחוצים לך?"

"שני שקים יספיקו."

"ומתי תחזיר לי את החוב?"

"בסתיו הבא, כשאוריד את היבול, אחזיר."

"ומי יערב על כך שתחזיר? מי הערב

שלך?"

"אתה מפקפק שאחזיר? איזה ערב? אני

הביתה. הולך, שקים כבדים לוחצים על גבו
אבל הוא אפילו לא מרגיש בכך, צוחק כל
הדרך – כמה קל היה לרמות את הצרצר
התמים!

עבר החורף והעכבר עם כל משפחתו נהנו
מהאוכל הטעים. בא הקיץ ואחריו הסתיו.
מזמן כבר נקצרה התבואה, שוב התחילה
לנשב רוח קרירה.
הצרצר חשב "העכבר בוודאי כבר אסף את

עכבר הגון. אמרתי שאחזיר אז אחזיר."
"לא, כך אי-אפשר" אמר הצרצר "אם לא
תמצא ערב לא אוכל לתת לך גרעינים."
העכבר חזר הביתה בידיים ריקות, אבל
למחרת חזר אל הצרצר, לבקש שוב
הלוואה.
"חשבת" אמר הצרצר "אולי תבקש
מהחתול שיהיה ערב שלך. אם החתול
יערב שתחזיר, אתן לך גרעינים."
חזר העכבר עצוב הביתה. ישב וחשב.
חשב וחשב ואחר כך החליט לעשות
תעלול. הרי עם החתול בוודאי לא יכול היה
להידבר, אבל לספר לצרצר – אפשר
לנסות. הוא חזר אל הצרצר ואומר לו:
"שלום צרצר! הנה חזרתי! הייתי אתמול
אצל החתול! הוא הסכים להיות לי לערב."
"אם הוא מסכים, זה עניין שונה" אמר
הצרצר, הוא הלך למחסן שלו והכין לעכבר
שני שקי גרעינים.
העכבר שם את השקים על גבו וחזר

היבול ויבוא עוד מעט להחזיר לי את החוב."

עובר שבוע, שבועיים, חודש, ומהעכבר לא שומעים הא ולא דא. הצרצר החליט לא לחכות יותר והלך בעצמו אל העכבר. ניגש לביתו, דופק בדלת:

"טוק-טוק-טוק"

"מי שם?"

"זה אני, הצרצר."

"מה דרוש לך, שכן?"

"איך זה – מה דרוש לי? והחוב? אינך

מחזיר לי את החוב? מי לקח אצלי שני שקי גרעינים?"

"לקחת לקחתי, ולהחזיר לא מתכוון. אין לי גרעינים, לא אספתי כלום בקיץ. לשווא באת הנה, צרצר, סתם הטרחת את עצמך."

"איך לשווא? והמילה שלך, מילת עכבר

הגון? הבטחת להחזיר!"

"מילה היא מילה, ומה תעשה עם מילה אם

אין לי מה להחזיר?"

"אם לא תחזיר לי את החוב, אקרא לערב שלך."

"אל תאיים עלי. אין לי גרעינים ולא יהיו. גם אם תביא מאה ערבים, מאין אקח גרעינים אם הם אינם?"

"זה לא ילך לך כך" אמר הצרצר "אקרא לערב שלך."

הלך הצרצר אל החתול ומספר:

"בסתיו הקודם בא אלי העכבר וביקש

ללוות לו שני שקי גרעינים. אמר שעשרה

עכברונים רעבים אצלו בבית. אני סירבתי

לתת לו בלי ערבות והוא אמר שאתה ערב

שיחזיר. עכשיו הגיע זמן להחזיר את החוב

והוא מסרב, אומר שאין לו גרעינים! אנא

חתול, תעזור לי לקבל את התבואה ממנו."

החתול מתח את גבו, גרגר ושאל:

"אתה אומר שלקח אותי כערב? מעניין

מאוד! אמרת עשרה עכברונים? מיאו!

מעניין מאוד! ואתה יודע איפה הוא גר?"

"רחם עלי, צרצר! כבר הולך, כבר מחפש,
אולי אמצא עוד קצת גרעינים!"
הוא רץ מהר למחסן, הוציא שני שקי
גרעינים, פתח את החלון וזרק אותם
החוצה.

"מיאו!" אמר החתול "זה לא יפה. מאין
לקחת את התבואה, לשם תחזיר אותה.
קח את השקים ותביא אותם לביתו של
הצרצר."
העכבר נאלץ לקחת את השקים על גבו

"איך לא אדע! בוודאי יודע. אראה לך."
בא הצרצר עם החתול לביתו של העכבר.
בדיוק אז העכבר ישב לשולחן עם כל
משפחתו ואכלו לחמניות אפויות
מהגרעינים של היבול החדש.
הצרצר דפק בחלון ושאל:
"איך זה, העכבר? תחזיר לי את החוב?"
"אינני חושב אפילו" ענה העכבר "מוטב
שתחזור הביתה, צרצר, ממילא לא תקבל
כאן דבר."
"הבאתי הנה את הערב שלך, החתול."
"אני לא דואג" אמר העכבר "אינני מפחד
מהחתול. אנחנו כולנו לא מפחדים
מהחתול, לא אכפת לנו, חתול או לא
חתול..."
החתול ששמע לא יכול היה לסבול חוצפה
כזאת. הוא התמתח ואמר בשקט גמור:
"מיאו."
העכבר וכל המשפחה הסתתרו תחת
המיטות מרוב פחד. והעכבר שרק:

ולסחוב אותם אל הצרצר הביתה.
כך הם הלכו שלושה, הצרצר קדימה,
העכבר עם השקים אחריו, והחתול מאחור.
מהר מאוד התעייף העכבר והתיישב כדי
לנוח.

"מיאו" אמר החתול.
"הו, חתול נכבד" מלמל העכבר "כבר..
מיד... אני רץ..."

הוא שוב לקח את השקים והמשיך ללכת.
וכך, כל פעם שרק עצר כדי לנוח החתול
היה אומר "מיאו" והעכבר לקח שוב את
המשא ורץ קדימה.

בכוחות אחרונים הוא הביא את השקים
לביתו של הצרצר וחיכה שם עד שהחתול
הלך.

אחר כך חזר הביתה ואמר לעכברה
ולעכברונים:

"לא כדאי היה לרמות. ממילא הכריחו אותי
להחזיר את הגרעינים, ועוד כמה שהפחידו
אותי...!"